

Сандрін Боннер: «Я люблю емоційні фільми»

60

Ішов п'ятий день зйомок «Схід-Захід» режисера Рожі Варньє у центрі Києва. Тут в Україні літо вже було на схилі, але осінь ще не почалася. Гарне освітлення, чудове розташування на лавочці на березі Дніпра. Сандрін Боннер отримувала задоволення від ролі, яку вона грає, ролі закоханої жінки, яка йде на будь-який ризик заради коханого чоловіка. Сандрін Боннер погодилася поговорити про свій характер, останні ролі, про те, як вона сама оцінює власну роботу і режисерів, з якими вона працювала. В розмові вона уникала манірності і виправила кілька неправдивих свідчень про неї. Сандрін Боннер говорила про себе відсторонено і скромно, а про свій фак - із захопленням і гордістю. Вона гарна і щира жінка, закохана в емоційні фільми і намагається виразити глибину цієї емоційності в кожному характері, який вона грає.

Два роки тому ви отримали приз «Кращої актриси» у Венеції разом з Ізабель Юпер за фільм «Вирок у Стоуні». Через кілька днів ви повернулися у Венецію з Еммануель Беар презентувати «Вкрадене життя» Іва Анжело. В обох фільмах дві зовсім різні жінки доповнюють одна одну. Чи ці похмурі жіночі ролі з п'янкою внутрішньою музикою належать до вашого типу ролей?

Це, скоріше, випадковість і залежало від людей, яких я зустрічаю. Я дуже прагнула працювати з Клодом Шабролем, особливо тому, що він уже пропонував мені зніматися в двох фільмах, але тоді я не могла прийняти пропозицію. Справді, ці два характери мають спільні риси, але по-справжньому їх не можна порівнювати. Жінка у «Вироку в Стоуні» взагалі не може жити ні з ким, вона абсолютно не піддається жіночому впливу, у той час як для жінки у «Вкраденому житті» весь сенс існування у любові і відданості своїй сестрі. Вона вся у сумнівах, вона руйнує себе на зло собі, хоча і абсолютно природньо - через хворобу, яка і призводить до смерті. Що я справді хотіла сказати, то це те, що обидва характери прийшли до мене від тих людей, яких я зустрічала в

реальному житті, і мені подобається грати з іншими жінками.

Останнім часом ви значно більше знімаєтесь у французькому кіно, ніж раніше. Після «Секретного захисту» і «Вкраденого життя» ви працювали з Клодом Шабролем над «Кольором брехні» і тепер у Києві з Катрін Денюв у фільмі Рожі Варньє «Схід-Захід». Розкажіть про ці дві ролі.

У «Кольорі брехні» у мене було відчуття, що я перebrала на себе найактивнішу партію фільму. Не так як у «Вироку в Стоуні», де роль Софі була чітко спланована і неможливо було вийти за ці межі. «Колір брехні» - чисто Шабролівський витвір, звичайно, з убивством і людиною, яку помилково підозрюють у його здійсненні. Я граю жінку художника, якого звинувачують у вбивстві маленької дівчинки, і залишаюся з ним до кінця, тобто до того моменту, коли виявляється, що він не вбивця. Це справді велика роль, але вона, як і завжди, залежна від інших. У фільмі Рожі Варньє «Схід-Захід» роль принципово інша. Історія триває майже 10 років. Це щось зовсім нове для мене - грати жінку, яка не лише кохає, а й слідує за чоловіком у вогонь і воду. Ця принциповість присутня і в характері, оскільки вона робить рішучий крок - залишається жити у країні, хоча її чоловік може поїхати з неї. Вона живе у вигнанні в країні зі сталінським режимом з усіма випробуваннями. І вона намагається втекти з цього. У «Кольорі брехні» я теж кохаю свого чоловіка, але мені не загрожує ніяка небезпека, адже не мене звинувачують. У цьому фільмі я відмовляюсь від усього - власної країни, сім'ї, і ризикую віддати власного сина на поталу всім випробуванням у країні, про яку я нічого не знаю заздалегідь.

Кілька слів про Моріса П'яла, про якого одного разу ви сказали, що він був «вашим тренінговим фундаментом». Що таке школа П'яла?

Школа П'яла намагається зберегти шматочок правди і шматочок енергії для дієвих завдань, тобто віддати мінімум себе під час проб і зберегти енергію, коли камера вже включена. І не намагайтеся нічого доводити, не намагайтеся бути доброю, бо як

■ Сандрін Боннер
грає жінку Жака Габлена
у "Кольорі брехні".
с Nassif/Sygma.

■ Сандрін Боннер.
Фото Дж.Манзетті.

тільки ви починаєте багато думати, нічого не виходить. Йдеться про спробу бути в кіно такою, як у реальному житті, намагаючись вірити в це і відчувати реальні емоції, пов'язані з характером і тим, як ти його інтерпретуєш.

Але не думайте, що це шлях до полегшення зусиль. Це техніка. Ти повинен готувати себе заздалегідь. Під час моїх перших фільмів з П'яла я мала лише 15 років. Я була зовсім недосвідченою, нічого не знала і нелегко робила рішучі кроки. Я не боялася виглядати кумедно чи бути кимось засудженою. Тепер, якщо я хочу мати врожай, я повинна дослідити ґрунт моєї землі, тобто підготувати себе.

Ви працювали з такими видатними режисерами, але знімалися і в кількох дебютних фільмах. Кому ви віддаєте перевагу?

З близько тридцяти фільмів, в яких я грала, приблизно десять - дебютні. Коли я кажу "дебютні", я маю на увазі також другі й треті картини режисерів. Я також маю сказати про "Небо Парижа" Мішеля Бена і "Вибач, брате" Патрісії Мазу, обидва - чудові експерименти, але я завжди була трохи розчарована. Можливо, тому, що початківці настільки занепокоєні, щоб зробити все вірно, і висувують таку кількість вимог чи, можливо, вони так бояться бути "канібалізованими" досвідченою актрисою, я не знаю. В той же час я відкрита до всіх пропозицій, і якщо мені пропонують цікаву роль у дебютному фільмі, я погоджуюсь. Я не маю комплексів щодо цього. Що для мене важливо, то це, про що сам фільм.

Ви займаєте специфічне місце у французькому кіно. З одного боку, ви належите до "зірок", а з іншого - дистанціюєте себе від слави. Чи це справді так?

Я не переконана, що ви маєте рацію. Це спірне питання. Я не відчуваю, що я дистанціюю себе. Я знаю, що я роблю роботу, а потім залишаюсь осторонь. Я не являю собою видатну персону у кіноколах, хоча я нічого не маю проти цих кіл. На початку моєї кар'єри я була чимось на кшталт бунтівника, "мішура" шоу бізнесу діяла мені на нерви, але зараз я все сприймаю інакше. Я стою однією ногою у «мішурі»,

а другою - в реальному житті. Я люблю контрасти. І намагаюся робити свою роботу якнайкраще, а потім повертатися до реальності. Це мій спосіб відновлювати сили перед тим як зануритися у наступну роботу.

Після "Нашим коханням" і "Під сонцем Сатани" я була просто затоплена запрошеннями на інтерв'ю. Я відчувала, що не маю потреби відповідати на всі. До того ж, вони питали не про роботу, а про приватне життя, а я це не дуже люблю, якщо чесно. Я не вважаю, що повинна розповідати про себе все. Є речі, які належать лише тобі, з яких не можна робити шоу. Можливо, звідси з'явилося враження, що я тримаю дистанцію...

Як ви відчуваєте сьогодні французький кінематограф? Що вам подобається, що не подобається в ньому?

Є одна річ, яку я маю проти французького кіно - але також і проти американського - воно надто екстремальне, надто занурене в реальність. У мене є потреба відчувати, що це саме кіно, потреба бачити великі твори, які примушують мене думати, фантазувати, які зворушують мої почуття. Це не має нічого спільного з тими великими "продукціями", які роблять речі водночас гарні і холодні, і тими маленькими фільмами з двома персонажами на вулиці. Іноді це спрацьовує, як у "Розтинаючи хвилі", який я люблю. Все це завдяки майстерності оператора, але глядачі сприймають її окремо від роботи акторів і самого сюжету. Лише коли фільм має справжню емоцію, він справляє на мене враження. Що ми потребуємо у Франції, то це більше цікавих сюжетів, сценаріїв. У французькому кіно мене приваблює фантазія, така, скажімо, як у Алена Рене. Є щось зовсім унікальне в ньому.

Які ваші плани на майбутнє?

У мене немає негайних планів. Після фільму Рожі Варньє я хочу зробити перерву. Є один проект, який мене спокушає. Це спільно з Клодом Шабролем, який хоче зробити екранізацію "Джона Фелтона" Олександра Дюма.

За матеріалами інтерв'ю "На перетині Схід-Захід". Джозель Чанфрон/Веронік Буффар.
Unifrance Film International Newsletter. №16 October, 1998.
З англійської переклала Надія Мірошниченко.

